

FI DEL MÓN

Trenta-tresè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

La meua germana Montse té un pànic irracional als avions i això que sovint n'ha d'agafar l'un o l'altre. A ella no li agrada perquè li impressiona molt, sobretot l'arrencada i l'arribada, que potser són els moments més perillosos, també, és cert. No diguem quan l'avió passa per turbulències. Quedes sotraguejat i sembla que aviat tot s'hagi d'acabar. A ma germana, l'avió l'impressiona moltíssim, es posa molt neguitosa. Recordo que, en un dels viatges que hem fet junts, em va demanar que li agafés fort

la mà, cosa que em va sorprendre a mi mateix. Va ser també una ocasió per a parlar de la vida futura. Jo li deia: «No has de tenir por. Els avions no cauen tan fàcilment i si cauen no hi ha res a fer. Tens els papers arreglats? –li deia- Perquè si de cas tinguéssim un accident, ni te n'adonaries. Pràcticament seria instantani i estaries ja a l'altre món al costat de Déu. Per tant, no hem de tenir por de res, perquè estem en bones mans.» «De veritat ho creus així?» Em mirava, astorada, amb cara de sorpresa. Els fets són tossuts. En la catàstrofe de Germanwings als Alps (2015), aquesta veritat esdevingué colpidora. És cert, però que els de casa acostumen a ser els més mal servits. Costa de parlar en profunditat amb els germans o amb els pares. Es tracta de l'amor fort, perquè ens lliga la sang. Podran passar mesos i anys sense veure'ns i, quan hi tornem, sembla que ens haguem vist ahir.

En la vida ens fan molt de respecte les turbulències. Creiem que ho hem de tenir tot assegurat i que res no ens pot passar. Però és que la vida és insegura i les coses passen, no hi ha res a fer. Si és que arriba el moment, ens cal estar amb pau amb els altres i amb Déu. L'apòstol Pau exhorta dient que «^{Rm} 13,8 no deguem res a ningú» i que «^{Fl} 4,5 ens considerin gent de bon tracte.» L'important és posar en pràctica el que ens diu Jesús en les paraules que té sobre els temps darrers (Lc 21,5-19): «¹⁹sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.» Només Jesucrist ens ha guanyat la vida. Ell ha pagat per nosaltres el preu de rescat per tots. Jesucrist ens diu que cal guanyar-se la vida per sempre, que no és altra que la vida eterna. Massa sovint hem deixat de banda la vida definitiva i divina, al costat de Déu. N'hem prescindit quan, de fet, és l'única que podem esperar, donat que la vida d'aquest món, si alguna cosa sabem és, justament, que té una data de caducitat que desconexem però que de ben segur arribarà.

D'aquesta vida present, només en podem esperar la vida eterna, la vida per sempre, com diu la profecia sobre la destrucció del temple i començament de les calamitats; uns mots que la tradició sempre ha

associat amb l'anunci apocalíptic de la fi dels temps. Lluny de ser motiu de desànim, al contrari, es converteix en un anunci d'esperança perquè hom s'adoni que de desastres, d'horrors i d'angoixes n'hi ha hagut tota la vida, des que l'home és home. En tot cas, cal cercar un senyal d'orientació perquè enmig de la tempesta es pugui continuar avançant. Quants moments de tempesta, de veure-ho tot fosc, hi ha hagut en la nostra vida?

Els pagesos sempre es queixen. Comentàvem amb un d'ells que, potser ara, el negoci no va del tot bé, que reben moltes pressions de tots tipus, preus i costos, vendes i beneficis, de les legislacions que es van imposant, que s'han de complir. Després de l'esperable reguitzell de queixes i de planys, em va sorprendre quan aquell jove va concloure dient: «temps millors vindran!» Vaig entendre que em trobava davant d'un pagès autèntic, d'aquells que diuen davant de la sequera: «no hem pas canviat d'amo!», que no s'esvera perquè de cop i volta tot pugui semblar més difícil i complicat. El pagès de veritat

somriu i espera temps millors, guaita el pas de la tempesta i surt a arreplegar el que li pertoca quan és el temps.

Cal aprendre d'una conducta esperançada, que brolla del mateix Evangeli: el treball i la paciència constant. Dit d'una altra manera, la perseverança és el que salva la vida, que assoleix la vida per sempre, justament perquè cal deixar-se guiar per la paraula de Crist, ell que és la Paraula, ^{Jn} 1,1 i fer-ho sostingudament, tant en temps de tempesta, com de fosc, com de persecució, com de soledat, com de somriures, d'èxits, salut i alegries.

Visquem, doncs, en una sana tensió, que res te a veure amb l'estrès; perquè la vida és plena de tensions i problemes, de feina, treball i qüestions per resoldre. La persona que no té problemes i maldecaps serà perquè ja ha mort, perquè no li fa mal res. Els cristians, doncs, que gaudim de la fe i de l'esperança, no romanem passius davant la vida i la seva problemàtica, sinó que maldem, actius, vetllant contra tot allò que ens pugui arribar a separar del Senyor Jesucrist i de la seva gràcia. El compromís a favor del seu Regne en aquest temps d'espera ha de ser, en el cor i la vida del cristià, definit i decidit. Aleshores, la nostra vida regnarà en la tranquil·litat i la pau, malgrat les turbulències insospitades i sobrevingudes, no desitjades però reals, tot esperant la vinguda de Crist. Ara és el millor dels temps possibles.